



Между вехтошарскитѣ дюкянчета въ Цариградѣ дюкянчето на дѣдо Стефанъ Котленчанина бѣше най-тъмното и най-забутаното. Отъ три страни бѣше заградено съ високитѣ зидове на една джамия, обрасли съ трева и мѣхъ.

Само най-добритѣ познавачи на вехтошарския пазаръ можеха да намѣрятъ дѣдо Стефановото дюкянче, гдето бѣха натрупани въ безреда вехти дрехи, стари медни сѣдове, рѣждявали желѣза и разнебитена покъщнина.

Отъ търговията си дѣдо Стефанъ печелѣше твърде малко, а все пакъ нѣмаше сиромашъ българинъ въ Цариградъ, на който той да не бѣ помагалъ съ пари. Кой му даваше паритѣ, за всички бѣ тайна. Само дѣдо Стефанъ знаеше тайнствения благодетель и всѣка подарена пара записваше въ единъ голѣмъ тефтеръ.

Една вечеръ, когато всички дюкянчета бѣха вече затворени и по тѣснитѣ калдарѣмени улички се чуваша само отмѣренитѣ стѣпки на нощния пазачъ, нѣкаква тъмна

сѣнка се промѣкна до дюкяна на Стефана и леко почука на вратата:

— Чукъ! Чукъ! Чукъ-чукъ-чукъ!

Вратата безшумно се отвори, пропустна госта и пакъ безшумно се затвори.

Вжтре въ дюкянчето малка газова лампичка освѣтляваше единия жгълъ, гдето бѣ леглото на дѣдо Стефанъ и една разкривена масичка, на която старецътъ се хранѣше.

Гостътъ премина между купищата негодни вещи, хвърли черната си намѣтка на единъ столъ и седна на леглото.

Той бѣше мжжъ на около тридесетъ и петъ години, високъ и строенъ, но съ бледно болнаво лице. Въ очитѣ му горѣше страненъ пламъкъ, изразяващъ силна воля, решителность и гордость.

— Какво ново, дѣдо Стефане? — запита той следъ кратко млчание.

— Направихъ всичко, Сава, — отговори старецътъ.

И чудно нѣщо! Той — столѣтникътъ — бѣ застаналъ предъ този